

Pensioen Updates Nummer 9, 2020

Nummer 9, 2020

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2020:753](#) 24-09-2020

Oostenrijkse korting en achterwege blijven indexatie niet in strijd met eigendomsrecht of gelijke behandeling naar leeftijd en geslacht

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:2925](#) 24-09-2020

Verplichting partneralimentatie eindigt bij functioneel leeftijdsontslag

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:2875](#) 17-09-2020

Onterecht ontslag op staande voet: pensioenschade in billijke vergoeding

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:2846](#) 15-09-2020

Beroep vrijwaring werkgever op verzekeraar voor partnerpensioen weduwe slaagt niet

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:1674](#) 15-09-2020

Bestuurder persoonlijk aansprakelijk voor niet betalen pensioenpremies

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:7224](#) 23-09-2020

Werkgever moet op grond van uitvoeringsreglement buitengerechtelijke invorderingskosten betalen

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2020:3165](#) 16-09-2020

OR heeft nietigheid tegen vrijwillige toetreding PME laten varen door keuze uitvoerder te laten rusten

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:6892](#) 03-09-2020

Incasso premies bedrijfstakpensioenfonds, matiging buitenrechtelijke kosten

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:4206](#) 27-08-2020

Verzet werkneemster tegen zelf aangevraagd faillissement werkgever: achterstallig loon, pensioen en ontslagvergoeding (transitie-, billijke en gefixeerde vergoeding) verschuldigd

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:7813](#) 13-08-2020

Eenzijdige pensioenwijziging met onvoorwaardelijke indexatie niet rechtsgeldig

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:6855](#) 30-07-2020

Verminderde pensioenopbouw in het kader van Regeling Partieel Uittreden

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2020:4141](#) 22-07-2020

Verevening leeg pensioen eigen beheer na scheiding

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:7095](#) 08-04-2020

Lid raad van toezicht schendt relatiebeding met visitatiecommissie pensioenfondsen b.v.

Antillen

[Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGAACMB:2020:71](#) 28-09-2020

Afwijzing wijzigingsverzoek toetredingsdatum pensioenfonds onbevoegd

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2020:336](#) 02-09-2020

Verdeling Arubaans pensioen na scheiding

RECHTSPRAAK

Lid raad van toezicht schendt relatiebeding met visitatiecommissie pensioenfondsen b.v.

Visitatiecommissie Pensioenfondsen B.V. (VCP) faciliteert intern toezicht van pensioenfondsen. In de overeenkomst van opdracht met personen die een rol vervullen in visitatiecommissies of raad van toezicht staat een relatiebeding en een boetebeding. VCP heeft een visitatiecommissie voorgesteld bij Stichting Pensioenfonds VOPAK, onder meer bestaand uit gedaagde. Na opzegging van de overeenkomst van opdracht door gedaagde is de visitatiecommissie per 2019 omgezet in een raad van toezicht, waarin gedaagde is benoemd. VCP vordert fees en boetes en inzage in financiële afspraken. De rechtbank oordeelt dat gedaagde het relatiebeding heeft geschonden. VCP heeft recht op de fees. De rechtbank verwijst de zaak naar de rol voor akte wijziging of concretisering eis.

VCP drijft een onderneming die zich richt op het faciliteren van de invulling door pensioenfondsen van hun interne toezicht. Daartoe stelt VCP ten eerste visitatiecommissies aan pensioenfondsen beschikbaar. Ten tweede werft, selecteert en plaatst VCP leden voor de raden van toezicht van pensioenfondsen. VCP en gedaagde hebben een overeenkomst van opdracht gesloten. Daarin staat een relatie- en boetebeding. In het relatiebeding staat dat het opdrachtnemer niet vrij staat (intern) toezicht te verrichten buiten de VCP om, anders dan na toestemming (5.2). Voor het geval dat wel plaatsvindt, bedraagt de vergoeding voor de VCP 25% van de jaarfee. Indien de benoeming langer dan drie jaar duurt, bedraagt de vergoeding 12,5% van de jaarfee. Hiertoe zal de VCP aan opdrachtnemer een nota sturen. Deze kan verrekend worden met openstaande nota's van opdrachtnemer aan de VCP (5.3). VCP heeft voor Stichting Pensioenfonds VOPAK (hierna: VOPAK) een visitatiecommissie samengesteld bestaande uit gedaagde, mevrouw A (hierna: A) en de heer B (hierna: B). A en B hebben hun werkzaamheden als visiteur eveneens verricht op basis van met VCP gesloten overeenkomsten van opdracht. Deze visitatiecommissie heeft de opgedragen

visitatiewerkzaamheden uitgevoerd. Bij vergadering van 25 oktober 2018 heeft VOPAK besloten om een raad van toezicht in te stellen. Bij diezelfde vergadering heeft VOPAK besloten om geen opdrachten voor visitaties meer aan VCP te verstrekken. Gedaagde heeft de Overeenkomst op 26 oktober 2018 opgezegd. VOPAK heeft voor haar interne toezicht een raad van toezicht ingesteld. Per 1 januari 2019 heeft VOPAK gedaagde, A en B benoemd als leden van deze raad van toezicht. VCP vordert opgave van de financiële afspraken (exhibitie), fees en boetes. Gedaagde heeft alleen geantwoord op de exhibitievordering. De andere vorderingen worden daarom toegewezen, voor zover de stellingen van VCP deze vorderingen kunnen dragen. De rechtbank volgt VCP in haar stelling dat gedaagde het relatiebeding van artikel 5.2 heeft geschonden door zonder toestemming van VCP lid te worden van de raad van toezicht van VOPAK, ook voor zover de Overeenkomst toen al was geëindigd. Op grond van artikel 5.3 van de Overeenkomst heeft VCP recht op 25% van het fee dat gedaagde als lid van de raad van toezicht van VOPAK ontvangt over de jaren 2019, 2020 en 2021. Voorts heeft VCP recht op 12,5% van het fee dat gedaagde daarvoor ontvangt vanaf het jaar 2022. Om executieproblemen te voorkomen geeft de rechtbank de voorkeur aan toewijzing van het concrete geldbedrag waarop VCP aanspraak heeft op grond van artikel 5.3 van de Overeenkomst. De rechtbank verwijst de zaak daarom naar de rol van twee weken na heden voor akte wijziging ofwel concretisering van eis ten aanzien van deze vordering. De rechtbank zal de zaak vervolgens verwijzen naar de rol voor antwoordakte aan de zijde van gedaagde. Volgens gedaagde kan VCP door het raadplegen van de website van VOPAK vaststellen welk feebedrag gedaagde jaarlijks ontvangt als lid van raad van toezicht van VOPAK. Gedaagde heeft als een productie een kopie overgelegd van een processtuk dat VCP volgens gedaagde heeft genomen in de procedure tegen B bij de Rechtbank Noord-Holland, en waaruit volgt dat VCP in die procedure de vordering heeft gewijzigd gelet op de informatie op de website van VOPAK. VCP heeft op deze productie nog niet kunnen reageren. De rechtbank stelt VCP in de gelegenheid daarop alsnog te reageren, bij akte. De rechtbank verwijst de zaak naar de rol voor akte wijziging dan wel concretisering van eis, tevens akte uitlating productie aan de zijde van VCP.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:7095

Zaaknummer: C/09/586591 / HA ZA 20-55

Rechters: L. Alwin

Advocaten: B.F.M. Evers en R. Stekelenburg

Wetsartikelen: 843a Rv

RECHTSPRAAK

Verzet werknemster tegen zelf aangevraagd faillissement werkgever: achterstallig loon, pensioen en ontslagvergoeding (transitie-, billijke en gefixeerde vergoeding) verschuldigd

Geschil over ontslag. Overleg over vaststellingsovereenkomst slaagt niet. Werkgever vraagt eigen faillissement aan. Curator zegt de arbeidsovereenkomst op. Werknemeester gaat in verzet waarna het faillissement wordt vernietigd. Rechter oordeelt dat werknemeester terecht indruk heeft dat faillissement is aangevraagd om goedkoop afscheid van haar te nemen. Werkgever moet achterstallig loon betalen en premieafdrachten. Rechter kent transitievergoeding, billijke vergoeding en gefixeerde schadevergoeding toe.

Ontslagzaak. Werknemeester is op 11 oktober 2003 in dienst getreden bij BSH Arbeidsdeskundig Advies B.V. (hierna: BSH). De omvang van het bedrijf is in de loop der jaren afgenomen van 39 naar drie werknemers vanwege een teruglopend aantal opdrachten. BSH heeft voorgesteld om de kinderopvangtoeslag van werknemeester te laten vervallen om de bedrijfskosten te drukken. Werknemeester weigerde op dat voorstel in te gaan. Daarop heeft BSH aan werknemeester eind oktober 2019 een beëindigingsvoorstel gedaan. Werknemeester heeft een tegenvoorstel gedaan, waarbij zij aanspraak maakte op de transitievergoeding, vrijstelling werk en vergoeding van de kosten van rechtsbijstand. De onderhandelingen hebben niet tot overeenstemming geleid. Op 20 november 2019 heeft werknemeester zich ziek gemeld. Op advies van de bedrijfsarts is een mediationtraject opgestart. In een volgende mediationbijeenkomst zou een concreet beëindigingsvoorstel worden besproken. Dat is er niet van gekomen. BSH heeft op 28 april 2020 haar eigen faillissement aangevraagd. Dit is door deze rechtbank uitgesproken op 6 mei 2020. Op 8 mei 2020 heeft de curator de arbeidsovereenkomst van BSH met werknemeester tegen de kortst mogelijke opzegtermijn (zes weken) opgezegd. Na een ingesteld verzet door werknemeester is het faillissement bij vonnis van 3 juni 2020 vernietigd. Werknemeester heeft via haar gemachtigde BSH voorgesteld tot een

minnelijke regeling te komen. Namens BSH is daarop geantwoord dat het een keuze van werkneemster is om het dienstverband te beëindigen en de bestuurders BSH niet willen binden aan verplichtingen waarvan zij weten dat BSH deze niet kan nakomen. De arbeidsovereenkomst is op 19 juni 2020 geëindigd. Werkneemster verzoekt de kantonrechter BSH te veroordelen tot betaling van onder meer achterstallig loon en pensioenpremies, de transitievergoeding, een billijke vergoeding en een vergoeding wegens onregelmatige opzegging. De rechter veroordeelt BSH tot betaling aan werkneemster van het bedrag van € 10.440,52 aan niet betaald salaris, te vermeerderen met de maximale wettelijke verhoging ex artikel 7:625 BW. Tevens veroordeelt hij BSH tot het betalen van de (maandelijks) gebruikelijke pensioenafdrachten ten behoeve van het pensioen. Daarnaast kent hij de gevorderde transitievergoeding toe, evenals een vergoeding verschuldigd gelijk aan het loon dat zij zou hebben ontvangen over de periode van 19 juni 2020 tot 1 oktober 2020. Werkneemster heeft recht op een billijke vergoeding, nu de arbeidsovereenkomst in strijd met artikel 7:671 BW, maar ook met het opzegverbod van artikel 7:670 lid 1 BW, is opgezegd. De kantonrechter acht het begrijpelijk dat bij werkneemster, mede gelet op het uiterst kritische verslag van de curator, de indruk is gewekt dat het faillissement is aangevraagd om op een goedkope manier van haar af te komen. Dat de rechtbank in haar aanvullende vonnis heeft geoordeeld dat niet is komen vast te staan dat misbruik is gemaakt van het faillissementsrecht doet aan die indruk niet af. Evenmin doen dat de stukken van de eigen accountant van BSH. Enige controle op juistheid en volledigheid van de overgelegde stukken is immers niet mogelijk. BSH gaat eraan voorbij dat werkneemster arbeidsongeschikt is en dat de bedrijfsarts in december 2019 heeft ingeschat dat de verzuimduur drie maanden zal zijn en afhankelijk is van het effect van de behandeling en het herstel. De kantonrechter acht het aannemelijk dat werkneemster zeker nog een periode van drie maanden van herstel nodig heeft, nadat deze procedure is afgerond en het geschil met BSH tot een einde is gekomen. Werkneemster heeft tevens goede redenen er niet voor te kiezen om de vernietiging van te ontslag in te roepen. Terugkeer naar BSH was niet meer reëel. De kantonrechter schat dat werkneemster nog wel een jaar nodig heeft voor herstel en het vinden van een nieuwe passende baan. In dat jaar lijdt zij aan gemis aan inkomsten en pensioenopbouw. Daarnaast bestaat er nog onzekerheid over de uitkering op grond van de Ziektewet, omdat het UWV werkneemster verwijt dat zij geen vernietiging van het ontslag heeft gevraagd en daarin heeft berust. Bij de begroting van de schade dient echter ook rekening te worden gehouden met de toegekende transitievergoeding als ook de toegekende gefixeerde schadevergoeding. De kantonrechter begroot de materiële schade die werkneemster lijdt op een bedrag van € 10.000 bruto.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 27-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:4206

Zaaknummer: 8620467

Rechters: M.H. Kobussen

Advocaten: W. van Grieken en E. Hermsen

Wetsartikelen: 7:670 BW, 7:671 BW, 7:672 BW, 7:673 BW, 7:681 BW, 7:686a BW, 13 Fw, 13a Fw en 2:249 BW

RECHTSPRAAK

Verdeling Arubaans pensioen na scheiding

Geschil over verdeling Arubaans pensioen na scheiding in 2013. Vrouw vordert betaling van deel pensioenuitkering man. Gerecht neemt tot uitgangspunt dat pensioenrechten in de huwelijksgoederengemeenschap vallen en moeten worden verrekend. Ook de aanspraken die voor de aanvang van het huwelijk zijn opgebouwd vallen in de huwelijksgoederengemeenschap en dienen in beginsel te worden verdeeld. Voor de verrekening van pensioenrechten geldt de maatstaf uit het arrest Boon/Van Loon.

Partijen zijn op 3 juli 1981 gehuwd. In 2013 is de echtscheiding ingeschreven. De vrouw heeft bij haar toenmalige werkgever in Aruba spaarpensioen opgebouwd. Dit is na haar uitdiensttreding in 2009 aan haar uitgekeerd. De man heeft onder meer gedurende het huwelijk pensioen opgebouwd. Sinds december 2018 krijgt hij pensioen met duurtetoeslag uitgekeerd van het Algemeen Pensioenfonds Aruba. De vrouw vordert de man te veroordelen om aan de vrouw te betalen: het haar toekomstige deel van zijn pensioenuitkering met duurtetoeslag vanaf december 2018 tot de datum van dit vonnis. Ze vordert bovendien dat de man aan de vrouw zal betalen het haar toekomstige deel van zijn pensioen met duurtetoeslag over de periode vanaf dit vonnis tot de aanvang van de periode vanaf wanneer APFA dat deel separaat aan de vrouw zal betalen. Daarnaast vraagt ze het gerecht om de man te veroordelen om binnen een week na betekening van dit vonnis APFA opdracht te geven om zo spoedig mogelijk over te gaan tot het telkens bij de betaalbaarstelling van zijn pensioen met duurtetoeslag separaat overboeken van het aandeel van de vrouw daarin op een door de vrouw aan APFA te verstekken bankrekeningnummer. Aan deze vordering legt de vrouw ten grondslag dat de verdeling van de gemeenschap tot op heden niet is bevolen en dat van de gemeenschap deel uitmaakt de door de man tot aan de ontbinding van het huwelijk opgebouwde rechten op ouderdoms- en weduwenpensioen, inclusief aanspraken op duurtetoeslag. De man vordert te bevelen dat de vrouw inzage geeft in haar pensioenopbouw tot het einde van het huwelijk, en de verrekening van dit pensioen, inclusief de tijdens het huwelijk opgebouwde rechten. Hij stelt dat de vrouw het door haar opgebouwde

spaarpensioen voor haar vertrek naar Nederland uitgekeerd heeft gekregen, zonder hierover aan de man inzage te geven dan wel in zoverre tot een verdeling te komen. Het uitgangspunt is dat pensioenrechten in de huwelijksgoederengemeenschap vallen en derhalve moeten worden verrekend. Ook de aanspraken die voor de aanvang van het huwelijk zijn opgebouwd vallen in de huwelijksgoederengemeenschap en dienen in beginsel te worden verdeeld. Voor de verrekening van pensioenrechten geldt de maatstaf uit het arrest Boon/Van Loon. Deze maatstaf laat de rechter een grote mate aan vrijheid tot beantwoording van de vraag of en in hoeverre verrekening van pensioenrechten in een bepaald geval dient plaats te vinden. De eisen van redelijkheid en billijkheid kunnen meebrengen dat verrekening van pensioenrechten achterwege blijft. De man heeft verzocht de verrekeningsvordering te matigen. Daartoe heeft hij gesteld dat de vrouw reeds een spaarpensioen uitgekeerd heeft gekregen, dat hij gepensioneerd is en van zijn pensioenuitkering moet voorzien in het onderhoud van zijn huidige echtgenote en kinderen uit dat huwelijk, en dat de samenleving met de vrouw reeds in 2009 was beëindigd. Het Gerecht ziet geen aanleiding voor het oordeel dat de eisen van redelijkheid en billijkheid met zich brengen dat in dit geval verrekening van de pensioenrechten achterwege moet blijven dan wel moet worden gematigd. De door de man opgebouwde pensioenrechten tot aan de ontbinding van het huwelijk op 10 mei 2013 moeten bij helfte worden verdeeld. De man maakt aanspraak op het aan de vrouw uitgekeerde spaarpensioen, opgebouwd bij haar toenmalige werkgever in Aruba. De vrouw heeft eerder in de procedure al gesteld dat de uitgekeerde gelden gedurende het huwelijk zijn verbruikt, zodat geen sprake kan zijn van verrekening in het kader van de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap. Gelet op de stellingen van de vrouw had het op de weg van de man gelegen om aan te tonen dat het uitgekeerde spaarpensioen ten tijde van de ontbinding van het huwelijk nog aanwezig was. Nu de man dit niet heeft gedaan en de vrouw heeft gesteld dat deze gelden staande het huwelijk zijn verbruikt ten behoeve van gemeenschappelijke doeleinden, gaat het Gerecht ervan uit dat de gelden door partijen zijn verbruikt zodat hierop niet hoeft te worden beslist. De rechter veroordeelt de man om aan de vrouw te betalen het aan haar toekomende deel van zijn pensioenuitkering met duurtetoeslag met ingang van december 2018 tot aan de datum van dit vonnis en bepaalt dat de man aan de vrouw zal betalen het aan haar toekomende deel van zijn pensioenuitkering met duurtetoeslag met ingang van de datum van dit vonnis totdat APFA dat deel rechtstreeks aan de vrouw uitkeert. Het gerecht veroordeelt de man bovendien om binnen een week na betekening van dit vonnis APFA opdracht te geven om zo spoedig mogelijk over te gaan tot het telkens bij betaalbaarstelling van zijn pensioenuitkering met duurtetoeslag het aan de vrouw toekomende deel rechtstreeks aan haar over te maken op een door haar aan APFA te verstrekken bankrekeningnummer.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 02-09-2020

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2020:336

Zaaknummer: AUA201901172

Rechters: M.E.B. de Haseth

Advocaten: R. Marchena en D.M. Canwood

Wetsartikelen: 3:179 lid 1 BW, 6:136 BW en 3:178 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Incasso premies bedrijfstakpensioenfonds, matiging buitenrechtelijke kosten

Werkgever neemt verplicht deel aan PMT en sociale fondsen. Zij vorderen achterstallige premies en buitengerechtigde kosten en boetes. Werkgever betwist niet de premies maar maakt bezwaar tegen de hoogte van de gevorderde buitenrechtelijke kosten en boete. Hij bepleit matiging en betaling in termijnen. De oorspronkelijke hoofdsom van € 6.795,17 is te hoog gebleken. De buitenrechtelijke boete/kosten dienen derhalve te worden verminderd met 10% van dit bedrag. De kantonrechter ziet geen aanleiding om betaling in termijnen toe te staan.

Gedaagde neemt verplicht deel aan PMT en de sociale fondsen. De facturen die aan gedaagde zijn verzonden zijn, ondanks aanmaningen, onbetaald gebleven. De fondsen vorderen dat de kantonrechter de gedaagde veroordeelt tot betaling van € 27.239,98 aan PMT, € 2.339,01 aan OTIB en € 517,08 aan FMT, vermeerderd met de wettelijke rente over de aanvankelijk gevorderde bedragen vanaf 9 april 2019, alsmede de proceskosten. De verschuldigdheid van de gevorderde premies heeft de gedaagde niet betwist, deze zullen daarom worden toegewezen. Gedaagde maakt wel bezwaar tegen de hoogte van de gevorderde buitenrechtelijke kosten en boete. Hij bepleit matiging en betaling in termijnen. Door het niet betalen van de verschuldigde premies binnen de betalingstermijn is gedaagde in verzuim geraakt. De fondsen zijn hierdoor bevoegd om een boete/buitengerechtigde kosten van 15% met een bepaald minimum in rekening te brengen. Onder verschuldigde premie wordt tevens verstaan de premie die niet door het fonds als verschuldigd opgegeven kon worden als gevolg van de niet tijdige aanmelding van deelnemers door de werkgever; gedaagde heeft immers niet aan zijn informatieverplichting jegens de fondsen voldaan. Bovendien hebben de fondsen de in rekening gebrachte kosten al gematigd tot 10% van de hoofdsom. Dat gedaagde nu wellicht gevolgen ondervindt van de coronacrisis maakt dat niet anders. Als uitgangspunt geldt dat de fondsen terecht genoemde kosten hebben gevorderd. Toen gedaagde niet aan zijn

informatieplicht en betalingsplicht voldeed, was van de coronacrisis nog geen sprake. De oorspronkelijke hoofdsom van € 6.795,17 is te hoog gebleken. De buitenrechtelijke boete/kosten dienen derhalve te worden verminderd met 10% van dit bedrag, welk bedrag wordt verdeeld over de fondsen. De wettelijke rente zal als onbetwist worden toegewezen. De rente zal worden berekend over € 6.795,17 onder aftrek van 10%. De kantonrechter ziet geen aanleiding om betaling in termijnen toe te staan. De proceskosten komen voor rekening van gedaagde.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 03-09-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:6892

Zaaknummer: 8006966 CV EXPL 19-4470

Rechters: M. Flipse

Advocaten: A. Knol

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

OR heeft nietigheid tegen vrijwillige toetreding PME laten varen door keuze uitvoerder te laten rusten

Werkgever verzoekt OR om instemming voor vrijwillige aansluiting bij PME na eindigen uitvoeringsovereenkomst met verzekeraar. De OR stemt niet in. De werkgever besluit toch tot vrijwillige aansluiting. De OR beroept zich op de nietigheid. Twee dagen later beperkt de OR zijn verzoek tot de vijf onderdelen die zien op de compensatie aan werknemers en de pensioenovereenkomst. De OR deelt mee het besluit betreffende de keuze voor de uitvoerder en het aangaan van de uitvoeringsovereenkomst te laten rusten. De kantonrechter overweegt dat het in deze kwestie enkel en alleen behoort te gaan over het voorgenomen besluit van verweerster tot vrijwillige toetreding tot het pensioenfonds PME met ingang van 1 januari 2020. De OR heeft het beroep op nietigheid van dit besluit laten varen. De vorderingen van de OR worden afgewezen.

Werkgever heeft de pensioenovereenkomst met werknemers van 2014 tot en met 31 december 2018 ondergebracht bij de verzekeraar Delta Lloyd (nu Nationale Nederlanden). De uitvoeringsovereenkomst is voor het jaar 2019 (dus met één jaar) verlengd, zodat werkgever kon onderzoeken of zij voor de uitvoering van de pensioenen bij een verzekeraar zou blijven of dat zij zou overstappen naar een pensioenfonds. Op 14 oktober 2019 heeft werkgever de OR verzocht in te stemmen met vrijwillige toetreding tot het bedrijfstakpensioenfonds voor de metaal- en technologische industrie, PME. De OR heeft niet ingestemd. Werkgever heeft toch besloten om zich vrijwillig aan te sluiten bij PME per 1 januari 2020. Dit heeft hij meegedeeld aan de OR bij bericht van 2 december 2019. De OR heeft daarop bij bericht van diezelfde dag een beroep gedaan op de nietigheid. Bij brief van 4 december 2019 heeft de OR de werkgever verzocht zich te onthouden van handelingen die strekken tot uitvoering van het nietige besluit. De OR beperkt het verzoek tot de vijf onderdelen die zien op de compensatie aan

werknemers en de pensioenovereenkomst. Het beroep op de nietigheid wordt gedeeltelijk beperkt: 'Het ene onderdeel van het besluit betreffende de keuze van de pensioenuitvoerder en het aangaan van de uitvoeringsovereenkomst, laat de OR rusten.' De OR verzoekt om bij beschikking, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, werkgever te verplichten zich te onthouden van handelingen die strekken tot uitvoering of toepassing van het nietige besluit en aan werkgever de verplichting op te leggen om bepaalde handelingen te verrichten of na te laten. Voor zover de kantonrechter van oordeel is dat er sprake is van een nietig besluit en er evenmin uitvoering aan dit besluit gegeven mocht worden, verzoekt werkgever om vervangende toestemming.

Hoewel de OR aanvankelijk niet heeft ingestemd en een beroep heeft gedaan op nietigheid, heeft de OR met zijn brief van 4 december 2019 het beroep op de nietigheid gedeeltelijk ingetrokken. In die brief schreef hij immers: 'Het ene onderdeel van het besluit betreffende de keuze van de pensioenuitvoerder en het aangaan van de uitvoeringsovereenkomst, laat de OR rusten.' Ook ter zitting heeft de OR verklaard dat hij akkoord gaat met het contracteren door werkgever met PME. Aan het besluit van werkgever tot het toetreden tot het pensioenfonds PME, is daardoor de nietigheid komen te ontvallen. Een rechtstreeks gevolg van het onderbrengen van de pensioenovereenkomst bij PME is dat de mogelijkheid bestaat dat er in de toekomst gekort gaat worden op de pensioenen. Het besluit tot vrijwillige toetreding tot PME kan niet worden losgetrokken van de gevolgen die daaraan inherent zijn. Door het beroep op nietigheid ten aanzien van het besluit tot vrijwillige toetreding tot PME in te trekken, heeft de OR daarmee het gevolg aanvaard dat het pensioen van de werknemers van werkgever niet langer gegarandeerd is op de wijze zoals vóór 1 januari 2020 het geval was. Indien de OR de mogelijkheid tot korten geheel had willen uitsluiten, had hij uit de verschillende opties die in de loop van 2019 de revue zijn gepasseerd, een andere keuze moeten maken en het besluit tot toetreden tot het pensioenfonds PME niet (impliciet) moeten accepteren door alsnog het beroep op de nietigheid ten aanzien van dit besluit te laten vallen.

De kantonrechter is van oordeel dat werkgever voldoende heeft gemotiveerd dat de premieverdeling formeel niet is gewijzigd. De regeling in het handboek, dat de verdeelsleutel van PME wordt gevolgd, is in stand gebleven. Gelet op het voorgaande is er geen sprake van een wijziging van de premieverdeling ten gevolge van het toetreden tot het pensioenfonds PME. Het verzoek van de OR om werkgever te verbieden met ingang van 1 januari 2020 een verdeling van 52% werkgever en 48% werknemer te hanteren en te gebieden 70,46% werkgever en 29,54% werknemer te hanteren kan daarom niet worden toegewezen. De kantonrechter is met werkgever van oordeel dat het verzoek van de OR om de stijging van de pensioenpremie buiten beschouwing te laten bij het berekenen van de winstuitkering over 2019, losstaat van het besluit van werkgever om toe te treden tot PME. De kantonrechter

constateert dat er geen wettelijke dan wel contractuele grondslag is op grond waarvan werkgever gehouden zou zijn om de loonontwikkeling van de bedrijfstak Metalektro te volgen vóórdat hij daadwerkelijk bij PME is aangesloten. De kantonrechter is van oordeel dat het verzoek van de OR ten aanzien van het indexatiedepot niet kan worden toegewezen, omdat het besluit van werkgever met betrekking tot dit indexatiedepot, zoals opgenomen in het instemmingsverzoek d.d. 14 oktober 2019, (namelijk: *Het indexatiedepot welke verbonden is aan de huidige pensioenregeling zal voor afloop van de huidige regeling worden ingezet voor een eenmalige indexatie bij alle actieve leden.*) geen besluit behelst als bedoeld in artikel 27 lid 1 sub a WOR. Uit niets blijkt dat werkgever heeft beoogd de regeling op de grond van de pensioenovereenkomst met NN vast te stellen, te wijzigen of in te trekken. Het gaat om de juiste nakoming van de bestaande regeling. Daarvoor is geen instemming van de OR vereist, zodat het verzoek van de OR op dit punt moet worden afgewezen. Conclusie van de rechtbank is dat het in deze kwestie enkel en alleen behoort te gaan over het voorgenomen besluit van werkgever tot vrijwillige toetreding tot het pensioenfonds PME met ingang van 1 januari 2020. Zoals overwogen, heeft de OR het beroep op nietigheid van dit besluit laten varen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 16-09-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2020:3165

Zaaknummer: 8598763 \ EJ VERZ 20-208

Rechters: F. Koster

Advocaten: N.L.H.M. Laane, G.R. Derksen, J. Dietz, C. Donner-Broersma en I. Messoussi

Wetsartikelen: 27 WOR en 36 WOR

RECHTSPRAAK

Onterecht ontslag op staande voet: pensioenschade in billijke vergoeding

Ontslag op staande voet werknemer wegens vermoeden concurrerende activiteiten zonder werknemer te horen. Hof oordeelt dat ontslag niet onverwijld is gegeven en dat ontslagredenen onvoldoende duidelijk was voor de werknemer. Hof kent transitievergoeding, vergoeding wegens onregelmatige opzegging en billijke vergoeding toe. Volledige pensioenschade is inbegrepen in billijke vergoeding, mede gelet op ontslag enkele jaren voor pensioendatum.

Werknemer heeft in september 2017 met bestuurder gesproken of hij naast zijn werkzaamheden voor Solid Air samen met een vriend een bedrijf zou mogen beginnen. De bestuurder heeft aangegeven daar niet mee in te kunnen stemmen. De vriend heeft vervolgens alleen een bedrijf opgericht. Solid Air heeft werkzaamheden uitbesteed aan die onderneming. Op 29 april 2019 heeft werknemer zich ziek gemeld. Solid Air heeft de ziekmelding niet geaccepteerd en niet gewerkte dagen als verlofdagen aangemerkt. Solid Air heeft de betaling van het salaris over de maand mei 2019 opgeschort. De bedrijfsarts heeft geoordeeld dat sprake is van arbeidsongeschiktheid ten gevolge van ziekte, en dat daarnaast sprake is van een verstoorde arbeidsrelatie. Solid Air heeft de loonbetaling niet hervat. De bestuurder is een onderzoek gestart naar het handelen van werknemer en de betrokkenheid van werknemer bij onderneming. Bij brief van 2 augustus 2019 heeft Solid Air werknemer op staande voet ontslagen, omdat zij een zeer sterk vermoeden had dat werknemer concurrerende activiteiten heeft verricht. In eerste aanleg heeft werknemer verzocht om toekenning van een billijke vergoeding, een transitievergoeding en een vergoeding wegens onregelmatige opzegging. De kantonrechter heeft de verzoeken van werknemer afgewezen. Het hof oordeelt dat het ontslag op staande voet niet duidelijk was. De ontslagbrief is verstuurd zonder dat werknemer was gehoord. Hoewel niet vereist is dat een werknemer wordt gehoord, neemt de werkgever daarmee wel een groter risico dat de reden niet aanstands duidelijk is. Van Solid Air wordt verlangd dat zij bij het opgeven van de reden zodanig concreet was dat werknemer wist wat hem werd verweten. Uit de brief kan dat onvoldoende

worden opgemaakt en aangezien er niet eerder over is gesproken, kan het hof er niet van uitgaan dat werknemer redelijkerwijs kon of had kunnen begrijpen wat Solid Air bedoelde. Daarnaast is het hof van oordeel dat het ontslag niet onverwijld is gegeven. Solid Air had al eerder vermoedens. Dat Solid Air pas in juli 2019 over e-mails beschikte waarin haar vermoedens werden bevestigd rijmt niet met het gegeven dat in de ontslagbrief nog steeds wordt gesproken over een vermoeden. Wanneer een vermoeden ontstaat, had voortvarend onderzoek moeten worden verricht, omdat er anders niet van uit kan worden gegaan dat de reden dringend is. Solid Air is onvoldoende voortvarend geweest. Solid Air is de vergoeding voor onregelmatige opzegging verschuldigd. Daarnaast is de rechtsgrond voor toewijzing van een billijke vergoeding gegeven met het oordeel dat het ontslag op staande voet niet rechtsgeldig is. Het hof acht onvoldoende aannemelijk dat de arbeidsovereenkomst zou zijn ontbonden op grond van verwijtbaar handelen, disfunctioneren of een verstoorde verhouding, onder andere omdat er eveneens sprake was van ziekte. Wanneer een ontbindingsverzoek zou zijn afgewezen, kan het hof zich echter gelet op de verstoorde verhoudingen ook niet voorstellen dat werknemer het werk weer had hervat en dat hij feitelijk werkzaam was gebleven tot de pensioengerechtigde leeftijd. Het hof acht aannemelijk dat werknemer nog 21 maanden loon zou hebben ontvangen. Diverse scenario's afwegende gaat het hof er echter van uit dat er geen loonschade is. De pensioenschade is groot, zoals werknemer heeft laten berekenen. Het hof acht aannemelijk dat de pensioenopbouw in de fictieve situatie zou zijn voortgezet. Het hof zal de pensioenschade daarom geheel in aanmerking nemen bij de begroting van de billijke vergoeding. Daarbij heeft het hof betrokken dat de werknemer nog slechts enkele jaren verwijderd was van zijn pensioendatum. Het hof kent een billijke vergoeding van € 150.000 toe, de transitievergoeding en een vergoeding wegens onregelmatige opzegging.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 17-09-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:2875

Zaaknummer: 200.276.299_01

Rechters: M. van Ham, J.M.H. Schoenmakers en A.E. Bos

Advocaten: L.K. Osinski en F.M. Westra

Wetsartikelen: 7:677 BW, 7:678 BW, 7:671 BW, 7:672 BW, 7:681 BW, 7:682 BW en 7:673 BW

RECHTSPRAAK

Verplichting partneralimentatie eindigt bij functioneel leeftijdsontslag

Geschil na echtscheiding over vraag of partneralimentatie eindigt bij het bereiken van het functioneel leeftijdsontslag van de militair op 1 juli 2017. In het echtscheidingsconvenant staat dat de partneralimentatie eindigt met ingang van de dag waarop de man met (vroeg)pensioen gaat. De rechtbank heeft geoordeeld dat het aan de man op 1 juli 2017 verleende leeftijdsontslag niet gelijkgesteld kan worden aan (vroeg)pensioen. Het hof oordeelt op grond van de Haviltex-norm dat de partneralimentatie eindigt bij het bereiken van het functioneel leeftijdsontslag op 1 juli 2017. Op het moment dat de man met ouderdomspensioen zou gaan, zou de 12-jaarstermijn immers al zijn verstreken.

Partijen zijn op 21 augustus 1981 te Hoogeveen met elkaar gehuwd. Bij beschikking van 2 mei 2011 is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. In (artikel 1.4 van) het op 18 maart 2011 ondertekende echtscheidingsconvenant staat: "Partijen zijn ervan op de hoogte dat de alimentatieplicht van de man volgens de wettelijke bepalingen (maximaal) 12 jaar duurt, te rekenen vanaf de datum van ontbinding van het huwelijk. Krachtens artikel 1.1 van dit convenant gaat de verplichting tot het betalen van alimentatie voor de man in op de datum waarop de goederenrechtelijke levering van de in artikel 2.1 genoemde woning na verkoop plaatsvindt.

Partijen komen, in afwijking van de wettelijke alimentatietermijn van 12 jaar, overeen dat de alimentatieverplichting van de man eindigt met ingang van de datum waarop de man met (vroeg)pensioen gaat." In artikel 4 van het echtscheidingsconvenant zijn partijen daarnaast, voor zover hier van belang, overeengekomen dat de door partijen tijdens het huwelijk opgebouwde ouderdomspensioenaanspraken zullen worden verevend conform de in de Wet verevening pensioenrechten na scheiding (de Wvp) opgenomen standaardregeling. De

echtscheidingsbeschikking is op 20 mei 2011 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Aan de man is met ingang van 1 juli 2017 eervol ontslag verleend uit de dienst als militair. De rechtbank heeft geoordeeld dat het aan de man op 1 juli 2017 verleende leeftijdsontslag niet gelijkgesteld kan worden aan (vroeg)pensioen als bedoeld in artikel 1.4 van het echtscheidingsconvenant. Naar het oordeel van het hof moet artikel 1.4 van het echtscheidingsconvenant (weergegeven in r.o. 3.1 sub e), met toepassing van de Haviltex-maatstaf (HR 13 maart 1981, ECLI:NL:HR:1981:AG 4158, NJ 1981, 635), zo worden uitgelegd dat partijen daarbij kennelijk de bedoeling hadden af te spreken dat de alimentatieverplichting van de man zou eindigen op het moment dat hij met functioneel leeftijdsontslag zou gaan. Ten tijde van de ondertekening van het echtscheidingsconvenant op 18 maart 2011 was de man 51 jaar oud. Tussen partijen staat vast dat zij het erover eens waren dat de 12-jaarstermijn van de alimentatieplicht van de man zou aanvangen op de datum van ontbinding van het huwelijk (20 mei 2011). Partijen (ook de vrouw) moeten er dus mee bekend zijn geweest dat de man bij het einde van de 12-jaarstermijn 63 jaar oud zou zijn. Uitgaande van de in 2011 geldende situatie dat het ouderdomspensioen van de man pas zou ingaan op het moment dat hij 65 jaar zou worden, zou de bepaling van artikel 1.4 van het echtscheidingsconvenant zinledig zijn, indien partijen met het begrip “(vroeg)pensioen” enkel het (verkrijgen van) ouderdomspensioen zouden hebben bedoeld, zoals de vrouw heeft betoogd. Op het moment dat de man met ouderdomspensioen zou gaan, zou de 12-jaarstermijn immers al zijn verstreken. Aan artikel 1.4 van het echtscheidingsconvenant kan dan ook geen andere betekenis worden toegekend, dan dat partijen daarmee de bedoeling hebben gehad af te spreken dat de alimentatieverplichting van de man zou eindigen op het moment dat hij met functioneel leeftijdsontslag zou gaan. Dit geldt temeer nu de man onweersproken heeft gesteld dat de UGM-uitkering doorloopt tot aan het moment dat hij de pensioengerechtigde leeftijd bereikt, zodat partijen ook geen ander soort (vroeg)pensioen kunnen hebben bedoeld. Het hof verklaart voor recht dat op grond van artikel 1.4 van het door partijen op 18 maart 2011 ondertekende echtscheidingsconvenant de alimentatieverplichting van de man tegenover de vrouw met ingang van 1 juli 2017 is geëindigd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 24-09-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:2925

Zaaknummer: 200.267.734_01

Rechters: C.D.M. Lamers, H. van Winkel en M.A. Ossentjuk

Advocaten: J.C. Koster en R.E. Teusink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing wijzigingsverzoek toetredingsdatum pensioenfonds onbevoegd

Verzoek om wijziging toetredingsdatum tot het algemeen pensioenfonds van Curaçao naar 12 september 1997. Het gerecht oordeelt dat het bestuur bevoegd is om de toetredingsdatum te verbeteren. De afwijzing door de Regering van Curaçao is derhalve onbevoegd genomen en kan daarom niet in stand blijven. Het bestuur dient alsnog een beslissing op het verzoek te nemen.

Bij brief van 10 juni 2016 heeft klager de Regering van Curaçao verzocht om het bestuur van het Algemeen Pensioenfonds van Curaçao zijn toetredingsdatum tot het fonds te laten corrigeren. Dit verzoek is afgewezen. Het bezwaar van klager is ongegrond verklaard. Vervolgens legt hij de zaak voor aan het Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba. Ambtshalve oordeelt het Gerecht dat tegen de primaire beslissing geen administratief bezwaar openstond bij de Regering van Curaçao, maar ingevolge artikel 35 RAr rechtstreeks bezwaar bij het Gerecht. Het Gerecht zal daarom het tweede bezwaar gegrond verklaren, de bestreden beslissing nietig verklaren en de primaire beslissing toetsen aan de hand van het door klager daartegen gemaakte (eerste) bezwaar. Daarbij overweegt het Gerecht dat het tijdstip van indiening bij het onbevoegde orgaan bepalend is bij de beoordeling of het bezwaar tijdig is ingediend. Volgens de Regering van Curaçao is het eerste bezwaar te laat ingediend. Dat klager de primaire beslissing op 1 september 2017 heeft ontvangen is namelijk niet met stukken onderbouwd. Het Gerecht zal echter aan klager het voordeel van de twijfel geven, het beroep op niet-ontvankelijkheid wordt daarom verworpen. Klager kan zich niet verenigen met de beslissing dat zijn verzoek tot het corrigeren van de toetredingsdatum is afgewezen en verzoekt de nietigverklaring daarvan. Klager is met ingang van 12 september 1996 in dienst gestreden bij het CBS en klager is per 1 januari 1998, de dag waarop de Pensioenlandsverordening Overheidsdienaren (Plvo) in werking trad, toegetreden tot het Algemeen Pensioenfonds van de Nederlandse Antillen (APNA). Klager betoogt dat het reeds in 1997 de bedoeling was dat hij tot het pensioenfonds zou toetreden; dit blijkt onder meer uit de brief van 10 september 1997 van de toenmalige

directeur van het CBS. In 1998 heeft klager in het kader van zijn pensioenopbouw een verzoek gedaan tot inkoop van zijn diensttijd van vóór 1998, dit is in 1999 door APNA toegewezen. Klager verkeerde daarom in de veronderstelling dat hij ook in die periode pensioen opbouwde. Pas tijdens een vergadering met APC in 2016 werd het klager duidelijk dat dit niet zo was. Artikel 10 lid 1 Plvo bepaalt onder meer dat het bestuur een verstrekte intreebevestiging kan verbeteren. Het bestuur van de Plvo kan dus een toetredingsdatum verbeteren. De afwijzing van het verzoek door de Regering van Curaçao is derhalve onbevoegd genomen en kan daarom niet in stand blijven. Het bestuur dient alsnog een beslissing op het verzoek te nemen.

Instantie: Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 28-09-2020

ECLI: ECLI:NL:OGAACMB:2020:71

Zaaknummer: GAZ Cur201900014

Rechters: A.J. Martijn

Advocaten: B.L. Lie Atjam en S.X.T. Hato

Wetsartikelen: 35 RAr, 41 lid 3 RAr, 7 Plvo, 9 Plvo en 10 Plvo

RECHTSPRAAK

Verevening leeg pensioen eigen beheer na scheiding

Geschil na echtscheiding over pensioenverevning in eigen beheer opgebouwd pensioen. Door vele onttrekkingen voor kosten gemeenschappelijk onroerend goed en gezamenlijke huishouding is de bv niet in staat betalingen voor pensioen te verrichten. Eiser vordert betaling van jaarlijks pensioen van € 16.289 per jaar op grond van WVPS, pensioenovereenkomst en eerdere beschikkingen van zowel bv als van gedaagde 2. Rechtbank oordeelt dat de bv onvoldoende liquide middelen heeft en dat dit mede is veroorzaakt door onttrekkingen voor gemeenschappelijk gebruik. In die omstandigheden dienen partijen gelijkelijk het dekkingstekort te delen zolang de bv geen middelen heeft voor enige pensioenbetaling. Gedaagde 2 heeft niet onrechtmatig gehandeld jegens eiser, die de financiën van de bv beheerde en een aanzienlijk deel van het vermogen aan de bv heeft onttrokken voor gemeenschappelijk onroerend goed en gemeenschappelijke huishouding. De bv mag zich bij akte uitlaten over enkele opnames die eiser op eigen naam en op naam van de bv heeft verworven ‘achter de rug’ van de dga.

Eiser en gedaagde 2 zijn op 13 augustus 1982 gehuwd. Het huwelijk is op 1 juli 2010 ontbonden door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking van 23 juni 2010 in de registers van de burgerlijke stand. Gedaagde 2 is bestuurder en enig aandeelhouder van de (in 1996 opgerichte) bv, waarmee zij een onderneming op het gebied van juridische dienstverlening exploiteert. Zij en de bv hebben op 30 december 2002 een pensioenovereenkomst gesloten. Zij heeft in de bv pensioen in eigen beheer opgebouwd. Gedurende het huwelijk is een rekening-courantschuld aan de bv ontstaan die mede is gevormd door de kosten van gemeenschappelijk onroerend goed en de huishouding van partijen. Gedaagde 2 heeft op 24 mei 2011 de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Gedaagde 2 en eiser hebben een groot aantal juridische

procedures gevoerd over de afwikkeling en verdeling van het gemeenschappelijk vermogen, de draagplicht voor schulden en daarmee verband houdende regresvorderingen en de pensioenverevening. Eiser vordert de bv en gedaagde 2 bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad hoofdelijk te veroordelen tot betaling van een jaarlijks pensioen van € 16.289 per jaar met ingang van 31 december 2011. Hij stelt op basis van de pensioenovereenkomst van gedaagde 2 met de bv, de Wvps en beschikkingen van de rechtbank van 7 mei 2015 en het hof van 1 augustus 2017 recht te hebben op uitbetaling van een jaarlijkse pensioenuitkering door de bv. Gedaagde 2 is volgens hem als enig bestuurder van de bv verantwoordelijk voor het uitblijven van betaling van de pensioenuitkeringen waarvan haar een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt. Anders dan eiser betoogt, vloeit uit rechtsoverweging 5.30 en/of het dictum van de beschikking van het hof in de echtscheidingsprocedure niet reeds voort dat de vordering van eiser toewijsbaar is. Ten eerste is de beschikking van het hof gewezen tussen eiser en gedaagde 2, met het gevolg dat daaraan ten aanzien van de bv – die in de echtscheidingsprocedure geen partij was – geen gezag van gewijsde toekomt. Ten tweede heeft het hof niet geoordeeld dat gedaagde 2 en/of gedaagde 2 bv het gehele aandeel van eiser in de pensioenvoorziening, ook als dat ten koste zou gaan van haar eigen aandeel in dat pensioen, aan eiser dient uit te keren. De rechtbank is van oordeel dat ook indien afstorting niet aan de orde is, maar het – zoals hier – om een periodieke betalingsverplichting gaat, in beginsel recht moet worden gedaan aan het uitgangspunt dat de aanspraken van partijen (zo veel mogelijk) in dezelfde mate zijn verzekerd. Dit betekent echter niet per definitie dat als de pensioengerechtigde zelf geen pensioen ontvangt – omdat de pensioeninstelling in de onmogelijkheid tot uitkering daarvan verkeert – de partner die op grond van de Wvps recht heeft op pensioenverevening, dit dan ook niet mag ontvangen. De rechtbank concludeert dat gedaagde 2 in materiële zin geen pensioen ontvangt, de bv vanaf de pensioengerechtigde leeftijd tot op heden geen liquide middelen heeft of kon verkrijgen om pensioenuitkeringen aan partijen te doen, en dat het gebrek aan liquide middelen is veroorzaakt doordat ten behoeve van beide ex-echtgenoten omvangrijke bedragen in rekening-courant uit de bv zijn opgenomen. Onder deze omstandigheden ziet de rechtbank geen aanleiding om van het hiervoor geformuleerde uitgangspunt – dat de aanspraken van partijen (zo veel mogelijk) in dezelfde mate zijn verzekerd – af te wijken. Dit betekent dat partijen gelijkelijk dienen te delen in het dekkingstekort, zolang de bv geen middelen heeft voor enige pensioenbetaling. Enig aanknopingspunt dat die middelen in de nabije toekomst wel beschikbaar zullen komen ontbreekt. De vordering van eiser om de bv te veroordelen tot uitbetaling van enig bedrag aan pensioenuitkering wordt afgewezen. Van onrechtmatig handelen van gedaagde 2 in haar hoedanigheid van bestuurder jegens eiser is geen sprake. Vaststaat dat eiser de financiën van de bv beheerde. Hij was dus op de hoogte van de financiële positie van de bv. Desalniettemin heeft hij een aanzienlijk vermogen onttrokken aan de bv ten behoeve van (onder andere) de

kosten van de gemeenschappelijke huishouding en gemeenschappelijk onroerend goed, waarna deze schuld verder is opgelopen door de daarover verschuldigde rente en de fiscale consequenties van zijn financieel beleid. Het (in vertrouwen) toestaan van gedaagde 2 aan eiser deze gelden aan de bv te onttrekken levert geen onrechtmatig handelen van gedaagde 2 jegens eiser op. Dat geldt ook voor de door gedaagde 2 gedane onttrekkingen in de periode 2008/2009 (en verder) waarbij de rechtbank verwijst naar de in de uitspraak onder 4.4 vermelde omstandigheden. De vorderingen van de bv jegens eiser worden grotendeels afgewezen. De bv mag zich bij akte uitlaten over enkele opnames die eiser op eigen naam en op naam van de bv heeft verworven ‘achter de rug’ van de dga.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2020:4141

Zaaknummer: C/13/668398 / HA ZA 19-696

Rechters: J.W. Bockwinkel, C.H. Rombouts en M.C.H. Broesterhuizen

Advocaten: G.A. Offerhaus en M. van Riet-Holst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verminderde pensioenopbouw in het kader van Regeling Partieel Uittreden

Vanaf 1 januari 2018 wordt voor een arbeidsurenvermindering niet langer volledig pensioen opgebouwd. Politieagente met Regeling Partieel Uittreden (RPU) heeft bezwaar gemaakt tegen die lagere pensioenopbouw. Voor politiemedewerkers die maximaal 10 jaar voorafgaand aan de pensioenrichtleeftijd deelnemen aan de RPU blijft de pensioenopbouw in stand. Het beroep van eiseres op het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel slaagt niet. Niet de korpschef maar ABP is het bevoegde gezag over pensioenconsequenties van het gebruik van de RPU. ABP heeft het pensioenreglement gewijzigd. Eiseres had het pensioengemis kunnen voorkomen door de RPU tijdelijk stop te zetten. Er is geen sprake van schending van het rechtszekerheidsbeginsel. De PAS-regeling waarop eiseres zich beroept, geldt voor een andere sector met andere arbeidsvoorwaarden.

Het gaat in deze zaak alleen om de arbeidsurenvermindering van 4 uur per week waarover vanaf 1 januari 2018 geen volledig pensioen meer wordt opgebouwd. Eiseres is werkzaam als politiemedewerker. Sinds 11 april 2015 maakt zij gebruik van de Regeling Partieel Uittreden (RPU). Bij besluit van 27 november 2014 heeft verweerder eiseres met ingang van 11 april 2015 RPU-verlof toegekend voor 4 uren per week. Bij besluit van 20 februari 2018 is het RPU-verlof vanaf 11 april 2018 uitgebreid tot 11 uur per week. Het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds (ABP) heeft per 1 januari 2018 het Pensioenreglement gewijzigd. Die wijziging houdt in dat voor politiemedewerkers die maximaal 10 jaar voorafgaand aan de pensioenrichtleeftijd deelnemen aan de RPU, geldt dat de pensioenopbouw volledig in stand blijft. Eiseres heeft aangevoerd dat verweerder het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel heeft geschonden door de pensioenopbouw over RPU-uren niet meer volledig te laten plaatsvinden.

Zij heeft er daarbij op gewezen dat in het besluit van 20 februari 2018 het volgende staat: “Op grond van de RPU wordt met ingang van 11 april 2018 je arbeidstijd met 11 uur verminderd. Je formele aantal werkuren wijzigt daarmee niet. Voor de uren die je minder werkt, word je geacht met verlof te zijn. Hierdoor blijven alle aan het salaris gerelateerde aanspraken, zoals bijvoorbeeld pensioenopbouw (en dus ook de te betalen pensioenpremie) en vakantieuitkering gelijk”. Volgens verweerder is er geen sprake van een toezegging maar van een informatieve passage. Het gaat in deze zaak enkel om de arbeidsurenvermindering van 4 uren per week omdat eiseres op dat moment nog niet de leeftijd van 58 jaar had bereikt. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en, zo ja, hoe het bestuursorgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen (ECL:NL:CRVB:2019:4351). Zoals verweerder ter zitting heeft erkend is de formulering van het besluit van 20 februari 2018 ongelukkig doordat daarin geen onderscheid gemaakt is tussen de ‘oude’ RPU-uren waarvoor geldt dat de pensioenopbouw daarover vanaf 1 januari 2018 niet meer volledig is en de ‘nieuwe’ RPU-uren (vanaf 11 april 2018), waarvoor geldt dat de pensioenopbouw daarover wel volledig is. Eiseres kon als politieambtenaar echter weten dat niet verweerder maar het ABP over de pensioenopbouw gaat. Het beroep op het rechtzekerheidsbeginsel slaagt evenmin. Volgens rechtspraak van het CRvB is verweerder bevoegd om een gemaakte fout te herstellen, mits het daartoe strekkende besluit niet in strijd is met enig geschreven of ongeschreven rechtsregel of enig algemeen rechtsbeginsel, in het bijzonder dat van de rechtzekerheid. De rechtbank is van oordeel dat het bestreden besluit de hiervoor omschreven toetsingsmaatstaf kan doorstaan. Vervolgens heeft eiseres aangevoerd dat er sprake is van ongelijke behandeling, nu rijksambtenaren met een gelijksoortige regeling wel een volledige pensioenopbouw hebben behouden. De rechtbank volgt hierin verweerder. Er is geen sprake van gelijke gevallen omdat het gaat om een andere sector met andere arbeidsvoorwaarden. Eiseres had ervoor kunnen kiezen de RPU tijdelijk stop te zetten, waarmee zij het pensioengemis geheel had kunnen voorkomen. De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:6855

Zaaknummer: AWB - 19 _ 2130

Rechters: W.B. Klaus, J.H.A.C. Everaerts en A.M.C. de Haan

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eenzijdige pensioenwijziging met onvoorwaardelijke indexatie niet rechtsgeldig

SRK wijzigt eenzijdig de pensioenovereenkomst van werknemer. Daarbij wordt onder meer de onvoorwaardelijke indexatie voorwaardelijk gemaakt en het pensioengevend salaris verlaagd. De kantonrechter oordeelt dat de wijziging van onvoorwaardelijke indexatie in strijd is met artikel 20 Pensioenwet. De werkgever heeft evenmin voldoende zwaarwichtig belang bij de andere pensioenwijzigingen.

Werknemer is op 1 september 1994 in dienst getreden van SRK. Sinds 2014 geldt het pensioenreglement 2014. SRK wenst de pensioenovereenkomst te wijzigen. Na een langdurig traject verleent de OR op 31 augustus 2017 instemming onder voorwaarden. Op 23 oktober 2017 heeft SRK een brief aan eiser gestuurd, waarin SRK gelet op het advies van de OR een wijziging van de pensioenregeling per 1 januari 2017 heeft voorgesteld, inhoudende dat: (1) geen pensioenopbouw meer plaatsvindt over de 13e maand; (2) het partnerpensioen wordt verlaagd naar 60% van het ouderdompensioen; en (3) de onvoorwaardelijke indexatie voor actieven wordt gewijzigd in een gemaximeerde voorwaardelijke indexatie, waarbij SRK ter financiering van die voorwaardelijke indexatie jaarlijks een bedrag in het toeslagendepot stort ter grootte van 3,7% van de totale pensioengevende loonsom. Eiser heeft niet ingestemd met de door SRK bij brief van 23 oktober voorgestelde wijzigingen per 1 januari 2017; hij heeft dat aangegeven per e-mail van 15 november 2017. Op 20 december 2017 heeft SRK besloten de pensioenregeling *per 1 januari 2017* eenzijdig te wijzigen voor de medewerkers die niet met de wijzigingen zoals genoemd in de brief van 23 oktober 2017 hebben ingestemd, met dien verstande dat het partnerpensioen ongewijzigd blijft (op 70% van het ouderdompensioen). Dit is op 21 december 2017 aan onder meer eiser bericht. Per 1 juli 2019 is SRK gesplitst, waarbij het personeel naar verschillende entiteiten is overgegaan. Eiser is ten gevolg van de transitie per 1 juli 2019 in dienst getreden bij DAS. Ten aanzien van de pensioenregeling geldt dat DAS haar eigen pensioenregeling toepast op alle werknemers die vanuit SRK zijn overgekomen en bij DAS in dienst zijn getreden, een en ander conform artikel 7:644 lid 1 BW.

Op grond daarvan neemt werknemer per 1 juli 2019 niet meer actief deel aan de pensioenregeling van SRK en is hij een gewezen deelnemer geworden. Kern van het geschil is dus of de wijziging per 1 januari 2017 ten aanzien van de overige pensioenvoorwaarden, te weten de beperking van het pensioengevend salaris voor wat betreft de dertiende maand en de wijziging van de toeslag van onvoorwaardelijk naar voorwaardelijk al dan niet (eenzijdig) zijn geëffectueerd. Daarbij is tevens de vraag aan de orde of de indexatie over de tot 1 januari 2017 opgebouwde pensioenaanspraken überhaupt kan worden gewijzigd gelet op artikel 20 Pensioenwet. Gesteld noch gebleken is dat er tot 2017 in het pensioenreglement een voorwaardelijkheidsverklaring in het pensioenreglement was opgenomen. De tekst van de toeslagbepaling in het pensioenreglement is duidelijk: de deelnemers komen automatisch in aanmerking voor toeslagverlening. Terecht zegt SRK zelf dat de toeslagverlening met uitstelfinanciering door wetsduiding onvoorwaardelijk is geworden. De kantonrechter concludeert dat eenzijdige wijziging van de onvoorwaardelijke indexatie over de tot 1 januari 2017 opgebouwde aanspraken op grond van artikel 7:613 BW of 19 Pensioenwet of op grond van artikel 7:611 BW in ieder geval niet mogelijk is. Er is onvoldoende grond voor afwijking van artikel 20 Pensioenwet op grond van redelijkheid en billijkheid.

De kantonrechter is van oordeel dat de door SRK aangedragen omstandigheden onvoldoende zijn om te komen tot het oordeel dat de beperking van het pensioengevend salaris voldoende zwaarwegend is. Daartoe overweegt de kantonrechter allereerst dat wat is overwogen voor wat betreft de financiële omstandigheden bij SRK ook geldt bij toepassing van de maatstaf van artikel 19 Pensioenwet. Dit geldt in het bijzonder ook voor de overweging dat niet is komen vast te staan dat de kostenstijging voor de Leden Verzekeraars onacceptabel groot zou zijn, nu deze kostenstijging niet bij de Leden verzekeraars is neergelegd. Het feit dat een wijziging ook van belang kan zijn om de continuïteit op de lange termijn te waarborgen, doet hier naar het oordeel van de kantonrechter niet aan af, ook al niet omdat niet is aangetoond dat op de lange termijn de continuïteit van SRK in gevaar zou komen als deze wijziging niet zou worden doorgevoerd.

Het feit dat de OR heeft ingestemd, vormt weliswaar een belangrijk aanknopingspunt voor het aannemen van een zwaarwichtig belang, doorslaggevend is het niet. Dit geldt temeer nu (ook) de OR heeft geconcludeerd dat vanuit formeel-juridisch perspectief niet aan de substantiëringsplicht is voldaan en werknemer onweersproken heeft gesteld dat ook de OR geen inzicht heeft gehad in de financiën van SRK en in de marges bij de verzekeraars. Het feit dat veel werknemers hebben ingestemd met de wijzigingen, levert evenmin een zwaarwichtig belang op. Daarbij is van belang dat over het algemeen voor werknemers de drempel om tegen een werkgever te ageren, zeer hoog ligt.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 13-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:7813

Zaaknummer: 7730397 \ RL EXPL 19-10284

Rechters: E.A.W. Schippers

Advocaten: A.W. van Leeuwen, R.P.C. Kütemann, M.C. Sinnecker en W.P.M. Thijssen

Wetsartikelen: 6:248 BW, 7:611 BW, 7:613 BW, 19 Pw en 20 Pw

RECHTSPRAAK

Bestuurder persoonlijk aansprakelijk voor niet betalen pensioenpremies

Bedrijfstakpensioenfonds StiPP stelt bestuurder persoonlijk aansprakelijk voor het niet betalen van pensioenpremies. De bestuurder komt in verzet tegen het dwangbevel. Het hof oordeelt dat de bestuurder persoonlijk aansprakelijk is voor pensioenpremies. Hij heeft zijn mededelingsplicht betalingsonmacht vennootschap geschonden. Na de premieaangifte en beslaglegging was immers duidelijk dat de vennootschap de premies niet zou kunnen betalen.

Geschil over bestuurdersaansprakelijkheid voor pensioenpremies. Appellant is sinds 27 maart 2015 enig bestuurder van X-Force Services B.V. (X-Force). Over de periode 1 oktober 2016 tot en met 31 januari 2017 (hierna: de relevante periode) is X-Force voor haar werknemers pensioenpremies verschuldigd aan het bedrijfstakpensioenfonds in de uitzendsector StiPP. De pensioenpremies over de relevante periode zijn niet voldaan. X-Force heeft geen mededeling aan StiPP gedaan dat zij niet tot betaling in staat is als bedoeld in artikel 23 lid 2 Wet Bpf (melding van betalingsonmacht). Op 11 april 2017 is surseance van betaling verleend en op 7 juli 2017 is het faillissement van X-Force is uitgesproken. Bij aangetekende brief van 11 juli 2018 heeft StiPP appellant hoofdelijk aansprakelijk gesteld voor de niet-betaalde pensioenpremie over de relevante periode, vermeerderd met rente en kosten, en hem gemaand tot betaling. Betaling is uitgebleven.

Op 23 juli 2018 heeft StiPP een dwangbevel tegen hem uitgevaardigd ter zake van de achterstallige pensioenbijdragen over de relevante periode ad € 101.395,20 in hoofdsom, te vermeerderen met de wettelijke rente, buitengerechtelijke kosten en de kosten van het dwangbevel. Het dwangbevel is op 16 augustus 2018 aan appellant betekend. Bij dagvaardingsexploot van 24 augustus 2018 is appellant in verzet gekomen tegen het dwangbevel en de tenuitvoerlegging daarvan. De kantonrechter heeft het verzet ongegrond verklaard. In hoger beroep is geen grief gericht tegen de vaststelling dat X-Force geen melding van betalingsonmacht heeft gedaan als bedoeld in artikel 23 lid 2 Wet Bpf. Dat staat dan ook in

hoger beroep vast. StiPP heeft onweersproken gesteld dat X-Force over de maanden oktober tot en met december 2016 al premies had ingehouden op de lonen van haar werknemers ten behoeve van de afdracht aan het bedrijfspensioenfonds. X-Force hield er dus – nadat door Your Talent namens haar de gebruikelijke digitale premieaangifte was gedaan – ook rekening mee dat die premieafdracht, zoals gebruikelijk was, moest worden gedaan. Waarop een eventueel vertrouwen is gebaseerd dat die gereserveerde premie-inhoudingen niet moesten worden afgedragen, zoals door appellant is aangevoerd, is niet onderbouwd. Op 31 januari 2017 is de administratie van X-Force in beslag genomen en is conservatoir beslag gelegd op onder andere debiteuren, kasgeld en banksaldi waardoor X-Force geen betalingen meer kon verrichten. Op die datum had X-Force al premieaangifte gedaan. Daarmee behoorde zij te weten, zelfs indien zij nog geen factuur had ontvangen, dat betaling van de aangegeven premies op korte termijn nog moest plaatsvinden. Op 31 januari 2017 wist X-Force eveneens dat zij vanwege de gelegde beslagen geen betaling meer aan crediteuren kon verrichten, dus ook geen betaling van de pensioenpremies aan het pensioenfonds, en dat zij met die betaling – al dan niet tijdelijk – in gebreke zou blijven. Op X-Force rustte dan ook de verplichting om *onverwijld* nadat was gebleken dat zij – tijdelijk of definitief – niet tot betaling van de pensioenpremies aan StiPP in staat was, daarvan mededeling te doen aan StiPP. Voor de melding van betalingsonmacht is, zoals de kantonrechter terecht heeft overwogen, niet noodzakelijk dat X-Force over administratie beschikte, althans niet gesteld of gebleken is welke administratie X-Force ontbeerde om de vereiste mededeling te kunnen doen. Het hof heeft bij eerdere uitspraak van 3 juni 2014 (ECLI:NL:GHDHA:2014:1860) geoordeeld dat nu de mededelingsplicht van betalingsonmacht een wettelijke plicht is, het niet op de weg van het pensioenfonds ligt om de vennootschap en haar bestuurder te wijzen op deze mededelingsplicht.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:1674

Zaaknummer: 200.260.212/01

Rechters: M.D. Ruizeveld, R.S. van Coevorden en M.J. van Cleef-Metsaars

Advocaten: E. Cekic en M.H. Visscher

Wetsartikelen: 23 Wet Bpf en 2 Besluit meldingsregeling Wet Bpf

RECHTSPRAAK

Beroep vrijwaring werkgever op verzekeraar voor partnerpensioen weduwe slaagt niet

Kern van het geschil is of de werkgever met succes een beroep kan doen op vrijwaring jegens verzekeraar Aegon. In de hoofdzaak heeft het hof beslist dat de weduwe van een ex-werknemer recht heeft op nabestaandenpensioen van de werkgever. De werkgever voert aan dat de verzekeraar het partnerpensioen aan de weduwe niet had mogen weigeren. Bij de aanvaarding van de ‘offerte’ voor uitruil van ouderdompensioen is volgens het hof geen recht op partnerpensioen ontstaan. Offerte met keuzerecht werknemer is geen rechtshandeling die ruimer is dan de pensioenovereenkomst. De verzekeraar is niet verantwoordelijk voor de wijziging van het pensioenreglement 1999 door de werkgever.

Kern van het geschil is of de werkgever met succes een beroep kan doen op vrijwaring jegens verzekeraar Aegon. In de hoofdzaak heeft het hof beslist dat de weduwe van een ex-werknemer recht heeft op nabestaandenpensioen van de werkgever. De wijziging van het partnerpensioen van opbouwbasis naar risicobasis jegens de inmiddels overleden werknemer was niet rechtsgeldig omdat hij niet welbewust had ingestemd. Kort gezegd was het partnerpensioen verzekerd op opbouwbasis. Het opgebouwde partnerpensioen zou volgens de tot dat moment geldende pensioenreglementen tot uitkering komen, ongeacht de vraag of de arbeidsovereenkomst op het moment van overlijden wel of niet meer bestond. Vanaf 1999 was het partnerpensioen verzekerd op risicobasis. Daardoor bestond geen verzekering meer ten gunste van de partner van de werknemer tegen het risico van overlijden in de periode tussen het einde van zijn dienstverband en het moment waarop zijn ouderdompensioen zou ingaan. Door het eindigen van het dienstverband kwam het partnerpensioen te vervallen. Wel bestond nog de mogelijkheid om een deel van het ouderdompensioen uit te ruilen voor partnerpensioen. Het tot 1 januari 1999 door de werknemer opgebouwde partnerpensioen is omgezet in extra ouderdompensioen. De werknemer is op 12 juli 2015, circa twee maanden

voordat zijn ouderdomspensioen op 65-jarige leeftijd zou ingaan, overleden. Werkgever heeft geweigerd aan de weduwe een partnerpensioen uit te keren. De weduwe heeft de werkgever gedagvaard. De werkgever (appellante) heeft de verzekeraar (geïntimeerde) in vrijwaring opgeroepen. Het hof heeft in de hoofdzaak op 8 oktober 2019 arrest gewezen (ECLI:NL:GHSHE:2019:3663). In dat arrest heeft het hof de vorderingen van de weduwe toegewezen. Het hof komt dus toe aan de inhoudelijke beoordeling van het geschil in deze vrijwaringsprocedure. Volgens werkgever heeft verzekeraar ten onrechte geweigerd een partnerpensioen aan de weduwe uit te keren. De verzekeraar heeft op 8 april 2015 aan de werknemer keuzemogelijkheden geboden en hem een aanbod gedaan. De werknemer heeft op de daarbij gevoegde offerte aangekruist dat hij gebruikmaakt van de keuze 'uitruil en hoog-laag – eerst meer en later minder pensioen'. Volgens de werkgever is daarmee een overeenkomst tot stand gekomen tussen de werknemer en de verzekeraar. De omzetting in partnerpensioen heeft plaatsgevonden op het moment dat de werknemer zijn keuze maakte voor uitruil, dus al in april 2015. Het verweer van de verzekeraar dat de omzetting pas plaats zou vinden op de pensioneringsdatum is een nieuwe voorwaarde die niet in de offerte stond. Het hof volgt werkgever niet in zijn stelling dat een overeenkomst tot stand is gekomen tussen de werknemer en de verzekeraar. Klaarblijkelijk bedoelt werkgever dat door aanvaarding van de offerte het recht op partnerpensioen meteen ontstond. Het hof is van oordeel dat de 'offerte' niet kan worden beschouwd als een aanbod dat bij aanvaarding tot een overeenkomst heeft geleid. De mogelijkheid om een keuze te maken was geen rechtshandeling. Het ging slechts om uitvoering van de reeds vastgelegde verbintenissen uit de pensioenovereenkomst. De werknemer had een pensioenovereenkomst met de werkgever en niet met de verzekeraar. Afspraken tussen verzekeraar en werknemer over de uitvoering konden geen ruimere strekking hebben dan de inhoud van de pensioenovereenkomst. Volgens de werkgever heeft de verzekeraar onrechtmatig gehandeld door het tot 1 januari 1999 opgebouwde partnerpensioen om te zetten in aanspraken op ouderdomspensioen, terwijl niet was voldaan aan de wettelijke voorwaarden, waardoor verzekeraar in strijd met de wet heeft gehandeld. Vanaf 1 januari 1999 heeft verzekeraar het nieuwe pensioenreglement van werkgever uitgevoerd. Wat hieraan per die datum onrechtmatig is jegens werkgever, valt niet in te zien. Het is niet het initiatief geweest van verzekeraar om het pensioenreglement van werkgever te (willen) wijzigen en verzekeraar heeft daar verder geen rol in gehad. Verzekeraar heeft reeds in eerste aanleg (onbetwist) aangevoerd dat werkgever destijds is geadviseerd en is bijgestaan door adviseur Watson Wyatt Brans & Co (inmiddels Willis Towers Watson) en dat deze deskundige de inhoud van het pensioenreglement 1999 heeft geredigeerd. Op grond van artikel 21 lid 2 van de Invoerings- en aanpassingswet Pensioenwet (IPW) is de pensioenuitvoerder niet verantwoordelijk voor de inhoud van pensioenreglementen vóór 2008. Het hof veroordeelt de werkgever tot de kosten in hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:2846

Zaaknummer: 200.236.314/01

Rechters: M. van Ham, R.J.M. Cremers en Prof. mr. drs. M. Heemskerk

Advocaten: E. Lutjens en C.A.M. Ronhaar

Wetsartikelen: 339 lid 5 Rv, 61 Pensioenwet, 21 lid 2 Invoerings- en aanpassingswet Pensioenwet (IPW) en 6:119 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever moet op grond van uitvoeringsreglement buitengerechtelijke invorderingskosten betalen

Werkgever GDBouw heeft betalingsachterstand bij bedrijfstakpensioenfonds bouw en sociale fondsen. Zij stelt dat zij geen specifieke afspraak met partijen heeft gemaakt en er dus van uit mag gaan dat “de wettelijke betalingstermijn” gehanteerd wordt. De rechtbank oordeelt dat het uitvoeringsreglement op de betalingsverplichtingen van toepassing is en wijst het gevorderde bedrag toe.

GDBouw is op grond van de CAO voor de Bouwnijverheid, de CAO Bedrijfstakeigen Regelingen voor de Bouwnijverheid, de Verplichtstelling tot deelneming in het bedrijfstakpensioenfonds voor Bouwnijverheid en de Wet verplichte deelneming bedrijfstakpensioenfonds 2000 en de daarop gebaseerde Statuten, Reglementen en Besluiten verplicht premies af te dragen aan de Stichtingen. De Stichtingen vorderen de veroordeling van GDBOUW tot betaling van € 499. GDBouw heeft zich op het standpunt gesteld dat zij aan alle partijen binnen een reële betalingstermijn heeft voldaan, dat zij geen specifieke afspraak met partijen heeft gemaakt en er dus van uit mag gaan dat “de wettelijke betalingstermijn” gehanteerd wordt. De Stichtingen weerleggen dat en beweren dat het uitvoeringsreglement op de betalingsverplichtingen van toepassing is. Daarin staat dat de premie uiterlijk binnen 14 na het einde van de loonperiode betaald moet zijn. Deze weerlegging treft doel. Het heeft er al met al de schijn van dat GDBouw zich er niet althans niet tijdig van bewust is geweest dat genoemd Uitvoeringsreglement inderdaad van toepassing is op haar betalingsverplichtingen jegens de Stichtingen. De vordering zal worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-09-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:7224

Zaaknummer: 8396993 CV EXPL 20-1234

Rechters: P.H.M. Kuster

Wetsartikelen: 6 Uitvoeringsreglement Bouwnijverheid van de Stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor de Bouwnijverheid

RECHTSPRAAK

Oostenrijkse korting en achterwege blijven indexatie niet in strijd met eigendomsrecht of gelijke behandeling naar leeftijd en geslacht

HvJ EU oordeelt over pensioenregeling bij onderneming die onder zeggenschap staat van Oostenrijkse overheid. Gepensioneerde protesteert tegen verlaging van zijn pensioen en niet indexeren. Dat is volgens hem discriminatie naar geslacht omdat meer mannen dan vrouwen worden geraakt. Het HvJ EU overweegt dat er aanwijzingen zijn dat er een objectieve rechtvaardiging is voor eventueel onderscheid naar geslacht, maar dat de nationale rechter dat moet verifiëren. Het HvJ EU oordeelt dat het pensioen weliswaar een eigendomsrecht is maar dat de beperkingen bij wet zijn gesteld en slechts een gedeelte van het totale pensioenbedrag beperken zodat de wezenlijke inhoud niet wordt aangetast. De beperkingen lijken noodzakelijk en te beantwoorden aan doelstellingen van algemeen belang, duurzame financiering van overheidsgefinancierd pensioen. Bewijs van indirect leeftijdsonderscheid kan niet worden geleverd door personen die worden benadeeld door de nationale bepalingen in kwestie te vergelijken met personen die niet binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen.

HvJ EU oordeelt over pensioenregeling bij onderneming die onder zeggenschap staat van Oostenrijkse overheid. Gepensioneerde protesteert tegen verlaging van zijn pensioen door werkgever en niet indexeren. Dat is volgens gepensioneerde discriminatie naar geslacht (Richtlijn 2006/54/EG), leeftijd (Richtlijn 2000/78/EG) en in strijd met het eigendomsrecht (art. 17 Handvest). Hij stelt dat meer mannelijke dan vrouwelijke rechthebbenden worden geraakt door de maatregelen. De verwijzende rechter merkt op dat volgens de officiële

Oostenrijkse statistieken de maatregelen voornamelijk van invloed zijn op het bedrijfspensioen van mannen. Het HvJ EU oordeelt dat artikel 5 onder c, en artikel 7 onder a sub iii Richtlijn 2006/54/EG zich niet verzetten tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan de rechthebbenden op een pensioen dat een onder zeggenschap van de overheid staande onderneming bij overeenkomst heeft toegezegd hun rechtstreeks te zullen uitkeren en dat bepaalde in deze regeling vastgelegde drempels overschrijdt, verstoken blijven van een bedrag dat wordt ingehouden op het gedeelte van het betreffende pensioen dat uitgaat boven een van die drempels, alsmede van het recht op een contractueel bedongen indexering van dat pensioen, ook al is het percentage voormalige werknemers bij wie het bedrag van hun bedrijfspensioen is geraakt door die regeling aanzienlijk hoger onder de voormalige mannelijke werknemers dan onder de voormalige vrouwelijke werknemers die binnen de werkingssfeer van die regeling vallen, mits deze gevolgen worden gerechtvaardigd door objectieve factoren die niets van doen hebben met discriminatie op grond van geslacht, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. Het eventuele bestaan van indirecte discriminatie op grond van leeftijd is gebaseerd op het feit dat sinds 2000 geen enkele pensioenovereenkomst in de vorm van een 'directe prestatietoezegging' is gesloten in Oostenrijk, zodat enkel personen van een bepaalde leeftijd door de nationale bepalingen in kwestie worden geraakt, aangezien de bedrijfspensioenovereenkomsten voor de andere personen zijn gesloten op basis van het model van pensioenfondsen of verzekeringen. Het bewijs dat er sprake is van indirecte discriminatie op grond van leeftijd, kan niet worden geleverd door personen die worden benadeeld door de nationale bepalingen in kwestie te vergelijken met personen die niet binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen, zoals personen die een pensioenovereenkomst hebben gesloten op basis van het model van pensioenfondsen of verzekeringen. Het feit dat op personen die een bepaalde leeftijd nog niet hebben bereikt een nieuwe juridische regeling van toepassing is, kan op zichzelf beschouwd niet leiden tot indirecte discriminatie op grond van leeftijd ten nadele van andere personen, op wie de oudere juridische regeling van toepassing is. Het feit dat een regeling van een lidstaat op grond waarvan de rechthebbenden op een pensioen dat een onder zeggenschap van de overheid staande onderneming bij overeenkomst heeft toegezegd hun rechtstreeks te zullen uitkeren en dat bepaalde in deze regeling vastgelegde drempels overschrijdt, verstoken blijven van een bedrag dat wordt ingehouden op het gedeelte van het betreffende pensioen dat uitgaat boven een van die drempels, alsmede van het recht op een contractueel bedongen indexering van dat pensioen, uitsluitend rechthebbenden treft die een bepaalde leeftijd hebben bereikt, brengt op zichzelf beschouwd niet met zich mee dat bovengenoemde bepaling zich tegen die regeling verzet. Aangenomen moet worden dat de sluiting van een overeenkomst betreffende een bedrijfspensioen een vermogensbelang bij de rechthebbende op dat pensioen doet ontstaan. Voorts wordt het genoemde vermogensbelang aangetast

doordat de betrokken onderneming een gedeelte van het contractueel overeengekomen bedrag inhoudt en doordat de contractueel bedongen indexering buiten toepassing wordt gelaten. Het door artikel 17, lid 1, van het Handvest gewaarborgde recht heeft evenwel geen absolute gelding, zodat het niet aldus kan worden uitgelegd dat het een recht op een pensioen van een bepaald bedrag doet ontstaan. Elke beperking van het recht op eigendom moet bij wet worden gesteld, de wezenlijke inhoud van dat recht eerbiedigen alsook met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan doelstellingen van algemeen belang die worden erkend door de Unie. De beperkingen van de pensioenrechten in het hoofdgeding zijn bij wet gesteld. Bovendien beperken zij slechts een gedeelte van het totale bedrag van de betreffende pensioenen in de vorm van een 'directe prestatietoezegging', zodat zij niet kunnen worden geacht de wezenlijke inhoud van die pensioenrechten aan te tasten. Daarnaast lijken deze beperkingen, onder voorbehoud van verificatie door de verwijzende rechter, noodzakelijk te zijn en daadwerkelijk te beantwoorden aan de doelstellingen van algemeen belang die bestaan in de duurzame financiering van de door de staat gefinancierde ouderdomspensioenen en in de verkleining van het verschil tussen de niveaus van die pensioenen. De artikelen 16, 17, 20 en 21 Handvest verzetten zich niet tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan de rechthebbenden op een pensioen dat een onderzeggenschap van de overheid staande onderneming bij overeenkomst heeft toegezegd hun rechtstreeks te zullen uitkeren en dat bepaalde in deze regeling vastgelegde drempels overschrijdt, verstoken blijven van een bedrag dat wordt ingehouden op een gedeelte van het betreffende pensioen dat uitgaat boven een van die drempels, alsmede van het recht op een contractueel bedongen indexering van dat pensioen.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 24-09-2020

ECLI: ECLI:EU:C:2020:753

Zaaknummer: C-223/19

Wetsartikelen: 16, 17, 21, 47, 51 lid 1 Hv, 1, 2 lid 1 en 2 onder b Richtlijn 2000/78/EG en 5 onder c, 7 onder a sub iii Richtlijn 2006/54/EG